

HET VERLANGEN

de stad geweest. Het zat er niet aan om naar buiten te gaan. Zijn zomersche reizen bepaalden zich tot een dag op de fiets naar de hei of naar het strand. Van kampeeren met vrienden hield hij niet. Hij had bovendien geen vrienden. Geld om zich een tent en allerlei andere benodigdheden te koopen was er niet. Dus sleet hij zijn vacaties in Amsterdam. Hij ging vaak naar het zwembad op Zeeburg, lag daar uren in het water, later in de zon. Zoo had hij zijn strand- en zeeillusions. Toch voelde hij het gemis van niet eens iets heel anders te kunnen. Dan liep hij met een gevoel van vernedering door de straten en vervloekte het, dat hij nooit eens iemand van school tegenkwam, omdat iedereen buiten zat. Meestal echter volhardde hij in een volmaakt negeeren van de vacantiegenoegens der anderen. Als je geluk afhankelijk was van wel of niet naar buiten gaan. . . . Maar nu was er de vriendschap met Dr Van Leeuwen. Dat, wat in den aanvang alleen maar een prikkel scheen te zijn voor zijn jongenstrots en ijdelheid, had zich, op geheimzinnige wijze omgevormd tot gevoelens van vriendschap. Het is moeilijk en misschien ook wel pijnlijk na te gaan in hoe verre hier het gevoel der jaarlijksche verandering en naderende eenzaamheid, een tegenwicht vonden in het bezoek aan Dr Van Leeuwen en de daaraan, voor Freek, zoo gewichtige taak en de knaap dit samengaan van omstandigheden doopte met den naam van vriendschap. Zou men overigens hem, die ons vreugde schenkt, zijn vijand kunnen noemen?

Freek had dus eensklaps bemerkt, dat hij Dr Van Leeuwen in deze rommelige weken gemist had. Nu de spanning voorbij was voelde hij het duidelijk. Hij overzag het leven dat achter hem lag. Het was nuchter en koud geweest.

Thuis zat zijn moeder in spanning. Maar Freek vond, dat ze vandaag hartelijker was. Hij keek haar aan, lachte blij, voelde een knijpende pijn in zijn borst omdat hij ineens zag hoe ze daar zat. Vermoeid, afgewerkt, met groote, peinzende oogen. Hij voelde zijn eigen koelheid jegens haar. Ontstuimig sloeg hij plotseling zijn arm om haar nek en gaf haar een klappenden zoen op de wang. Zij, verschrikt, verbaasd, zei:

„Nou toch, malle jongen.” Maar haar stem trilde. Een wonderlijke glans lag ineens over haar gezicht. Een licht dat Freek deed besluiten, dat hij zijn moeder nooit meer uit het oog zou verliezen.

Zoo werd deze dag vol van licht en geluk. Freek moest denken dat hij, zonder de vriendschap met Dr Van Leeuwen, zijn moeder misschien nooit ontdekt zou hebben. Dit deed zijn gevoelens nog hooger oplaaien.

Den volgenden dag bracht hem een nieuwe verrassing. Toen Freek weer tegenover zijn leeraar zag en zij samen praatten en lachten over de dingen van school, kwam de man, achteloos, met het voorstel of Freek er wat voor voelde om een dag of veertien met hem naar het strand te gaan. Eerst had hij gedacht Texel, maar later had hij besloten om naar Bergen te trekken.

Dit had Freek niet verwacht. Het verwarde hem en hij voelde hoe hij een kleur kreeg. Hij kon dan ook eerst niet uit zijn woorden komen, stootte er toen uit:

„Graag, dat wil zeggen, ik moet 't natuurlijk eerst aan mijn moeder vragen. En wanneer gaan we dan?” Van Leeuwen lachte nerveus. „Liefst morgen al.”

De uitnoodiging was zoo onverwacht gekomen, dat de jongen, toen hij al weer op straat liep, het eigenlijk nog niet goed kon begrijpen. Aan de vertaling was niet gewerkt.